

El mestre viu a Caldes de Malavella, al final o al començament, —que mai no se sap— de la Rambla de Reclons. La finestra del seu estudi ofereix un paisatge sòrdid, ja que a l'altra banda de carrer un erm emmurallat és tot el que resta d'un antic balneari noucentista. Tot a Caldes és una mica estrany i deplorable, perquè la gent viu d'un turisme atrotinat i malaltís que jo vaig conèixer força bé quan era molt més jove, fent de recepcionista al *Vichy Catalán*, un geriàtric de luxe per on desfilaven carcasses que hi feien parada i fonda camí del cementiri. En aquell temps jo ja era surrealista, i estic content i em satisfà saber que vaig ser la primera persona assalariada que, trencant l'esquema circumspèctre d'aquell establiment, ensenyà els grums a fer bestieses. També hi havia una governanta, la senyora Paquita, que vaig rebatejar amb el nom de Matilde Rupaca, perquè això de Paquita em semblava poca cosa. I ara que hi penso, recordo un parell de cambres massisses que es deixaven fotre mà darrera les portes. I un gran retrat del *generalísimo* presidint la circumstància.

—Vostè mateix. Engegui la biografia.

—Per exemple, la cosa em ve de quan tenia quinze anys, quan estava en aquest magatzem que hi ha cap aquí, on el meu pare tenia un negoci de manubris i pianos. Llavors, quan calia afinar els instruments, havíem de recórrer a Barcelona, i el meu pare va considerar adient que jo aprengués l'ofici. I m'envià a la Ciutat Comtal a aprendre a afinar pianos quan, per la meua estatura, no arribava al claviller i em calia un tamboret. Més tard vaig anar aprenent solfa amb unes monges franceses i m'entrà molta afició per la música. Després vaig agafar l'època aquella del cine mut...

—Però això, vejам. Vostè afinava pianos o pianos i manubris?

—Sí, les dues coses. A Barcelona vaig aprendre a afinar i marcar. I em va resultar molt rendible, fins que vingueren les gramoles. Amb les gramoles, noi, el negoci del manubris s'acabà. Pensi que cada diumenge la gent ballava als

acords del piano mecànic, i nosaltres en teníem noranta-sis repartits pels pobles. El que passa és que els anàvem canviant cada tres mesos perquè la gent no acabés ballant la cançó enfadosa.

—Què en varen fer, de tants instruments arraconats per la gramola?

—Els vàrem cremar. I ara em sap greu, perquè es paguen a seixanta i a setanta mil pessetes. Ara, tot això biogràfic ja ve en aquest llibre que escrigué en Molero, en pau reposi, oi?

—No me'n parli, perquè érem molt amics i l'estimava molt.

—Bé, doncs em va fer aquest llibre, i tot això s'especifica fins l'any 79. Es pot dir que aquest noi m'ha fet la vida. Ara, de les coses que jo estic més satisfet és quan vingué el cine mut, que va durar poc, uns dos anys, i jo anava a tocar pels pobles. Jo acompanyava les pel·lícules posant-hi la música adequada a cada escena, improvisant. I la veritat és que em sortia molt bé, per-

què si projectaven una cosa trista, doncs jo interpretava una peça adient. A Llagostera va ser un èxit, ja que tocava sarsueles conegudes, adaptades a la pel·lícula i, està clar, era un complement nou.

—Parlem una mica d'aquesta època seva dels manubris, anterior al cine. Com es fa perquè soni la melodia fent girar la maneta?

—Oh! és una feina un xic delicada. S'han de marcar les notes en el rotllo del piano, que és com ara un cilindre

